

Una festa al caixer d'en Matías

Els dijous és “el dia dels sense-sostre” a un centre juvenil de l’Hospitalet del Llobregat. És mitja tarda. Els fogons de la cuina ja fa estona que funcionen. En Dani a l’aigua bullent aboca un quilo de macarrons. Mentrestant en Miquel fa un sofregit d’abundant carn picada i tomàquet. En Luis col·loca amb compte en diverses carmanyoles de plàstic, amb coberts, tovallons, pa i postres.

04/08/2013

Quan hi ha tres o quatre bosses preparades en Santi prepara la taula per el seu sopar, amb senzilles pizzes. Són sis o set estudiants que abans dedicaven aquella estona a jugar a futbol. Ara, en canvi, mengen ràpid i marxen a buscar persones necessitades amb un o dos cotxes. Saben que fins a mitja nit estaran donant voltes per Barcelona.

S'han especialitzat en caixers automàtics. A alguns no saben qui hi trobaran, però n'hi ha dos on ja els esperen. Intercanvien algunes anècdotes de la setmana i s'emplacen a la setmana següent. A vegades és difícil evitar que aquella persona que fa uns moments havia arraconat el sac de dormir per a rebre els joves amb un somriure no s'emocioni.

D'altres, embriacs, cal despertar-los un moment perquè segueixin dormint plàcidament sabent que demà podran esmorzar. Els joves expliquen que no fan res d'especial, que és el que els toca fer i que s'ho passen bé compartint uns moments setmanals amb aquestes persones, que ja consideren amics.

Un d'aquests dijous, després de conversar amb en Matías, un dels més agraïts amb el grup, decideixen que li faran una sorpresa. En Pol li pregunta de què li agradaria menjar un pastís. Totes les respostes d'en Matías són afirmatives. Tot li sembla bé.

Avui és el dia. És un dimarts, perquè per a en Matías és un dia especial. Però en Pol avisa a en Miguel Ángel que avui potser no podrà venir, li fa mal la panxa. Els altres mantenen la intenció d'anar-hi. Sopen a Balandrau, un centre juvenil que té

encarregada l'atenció espiritual a la Prelatura de l'Opus Dei. A mig sopar arriba en Pol. No ha pogut evitar de venir, i treu lleugerament un paper per ensenyar el pastís.

En Pol hi treu importància: “faig pastissos per quan hi ha alguna cosa especial, utilitzo una màquina on poses els ingredients, com un robot de cuina, és fàcil”. El pastís és de melmelada de maduixa, nous i xocolata. I té bona pinta.

Al caixer, durant l'espera, en Matías ha agafat el sac de dormir que guarda en un amagatall, l'ha estès i l'ha plegat amb dedicació. Els està esperant. Mira pel vidre. Quan arriben, els joves pengen decoració de festa al caixer, conversen amb en Matías una estona i li canten una cançó mentre ell mira de reüll el pastís.

“No havia menjat pastís des del casament del meu germà, fa molt de

temps”, explicarà després en Matías. Fa anys que va arribar de Conca, i ara, als 64 anys, espera la jubilació per poder tornar al seu poble. Des de fora, algunes persones passen pel davant i no entenen res. “Entreu a la festa!”, els diu en Dani.

Text i fotos: M.C.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/una-festa-
al-caixer-den-matias/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/una-festa-al-caixer-den-matias/) (07/08/2025)